

Διαχέεται ευρέως η αντίληψη ότι ιδίως οι προωθημένες δράσεις του κινήματος (καταλήψεις, απεργίες διαρκείας, η περιφρούρησή τους κ.ά.) είναι παραβατικές, αντιδημοκρατικές, αντικοινωνικές. Επιδιώκεται έτσι η απαξίωσή τους στη συνείδηση της κοινωνίας και η νομιμοποίηση της καταστολής.

του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Το νέο κύμα αυταρχισμού εκδηλώνει ήδη βασικά του γνωρίσματα: θα έχει αναβαθμισμένο χαρακτήρα, επιδιώκει να λειτουργήσει προληπτικά και αποτρεπτικά στον νέο εξεγερσιακό κύκλο, που κυοφορείται μέσα απ' τη νέα εξηρμένη αντεργατική αντιλαϊκή βία, έχει προνομιακό στόχο τον σπουδαστικό χώρο, την εργατική τάξη στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, ειδοποιός του διαφορά θα είναι η τάση κανονικοποίησης - παγίωσης του αυταρχισμού «έκτακτης ανάγκης», η ανάταξη, επομένως, της ακροδεξιάς θεσμικότητας και λειτουργίας της κοινοβουλευτικής δικτατορίας του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Συγκεκριμένα: Μονιμοποιούνται ως κυρίαρχη και όχι έκτακτη και σε ειδικές ανάγκες νομοθετική πρακτική οι πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, τα προεδρικά διατάγματα, οι υπουργικές αποφάσεις, οι ερμηνευτικές αλλά και κανονιστικές πλέον, όλο και συχνότερα, εγκύκλιοι των υπουργείων. Άρα υποθηκεύεται περαιτέρω η αυτονομία του αστικού κοινοβουλίου. Σ' αυτή την κατεύθυνση συμβάλλουν νέα φαινόμενα, όπως η ανάκληση (τροποποίηση) ψηφισμένου νομοσχεδίου (ρύθμιση οφειλών στο Δημόσιο) κατ' απαίτηση της τρόικας και η δυνατότητα αναπομπής και αναθώρησης του εθνικού προϋπολογισμού στο πλαίσιο της νέας αυξημένης εξαμηνιαίας οικονομικής επιτήρησης. Συνεπώς αφαιρείται περαιτέρω εξουσία, εκούσια, απ' το εθνικό κράτος, την οποία εγκολπώνεται και θεσμικά πλέον η υπερεξουσία της ΕΕ. Αυτή η σύμφυση εθνικής και υπερεθνικής εξουσίας, με ηγεμονία της υπερεθνικής, ενισχύει και θωρακίζει επιπλέον το εθνικό κράτος, δυσχεραίνει την ανατροπή του, αλλά και την απόσπαση ρηξικέλευθων μεταρρυθμίσεων.

Στις εργασιακές σχέσεις, παρά την ολοκληρωτική σχεδόν ακύρωση του εργατικού δικαίου και τη σχετική ύφεση του εργατικού κινήματος, προωθούνται δύο καίριες, δομικές αντιμεταρρυθμίσεις: Η πραγματοποίηση απεργίας με τη σύμφωνη γνώμη του 50+1% του συνόλου των εργαζομένων μιας επιχείρησης, παράλληλα με το λοκάουτ, που είχε ψηφιστεί επί του αειμνήστου, για την «κατάργηση» της ταξικής πάλης, υπουργού Εργασίας Λάσκαρη. Σε συνθήκες μειωμένου ή στάσιμου ποσοστού κέρδους, κρίσεων, παρατεταμένων υφέσεων, ασθενών ανακάμψεων, η στρατηγική των μονοπωλίων για αύξηση της αποσπώμενης υπεραξίας προϋποθέτει ενισχυμένο πάγιο θεσμικό πλαίσιο απορρύθμισης των εργασιακών σχέσεων, ώστε να διασφαλίζεται η ανταγωνιστικότητα της ΕΕ έναντι του αντίπαλου δέους, της Κίνας ή και άλλων αναδυομένων οικονομιών.

Στον δημόσιο τομέα οι απολύσεις και οι διαθεσιμότητες, η θεσμοποίηση της αξιολόγησης με τη διεστραμμένη φαινή της πάγιας ποσόστωσης ικανών, μετρίων, ανίκανων, λειτουργούν εκφοβιστικά και ανασταλτικά στις αγωνιστικές διαθέσεις των ισχυρών και μαζικών συνδικάτων του χώρου.

Στο χώρο των ΑΕΙ μεθοδεύεται απ' την άρχουσα τάξη και την ΕΕ η καθιέρωση αντιδραστικού θεσμικού πλαισίου, ήδη με το νόμο Διαμαντοπούλου (2011) και νέες αντιδραστικές ρυθμίσεις, που στοχεύουν στον εκφοβισμό και στην αποστράτευση της φοιτητικής νεολαίας, ώστε να μη λειτουργεί σαν κινητήρας της ριζοσπαστικής ζύμωσης της νεολαίας, τάση που ήδη αναζωπυρώνεται. Αυτή τη στόχευση υπηρετούν ο αντιδραστικός νόμος Διαμαντοπούλου, που αφαίρεσε απ' την πανεπιστημιακή κοινότητα το δικαίωμα να εκλέγει με άμεση και δημοκρατική διαδικασία τα διοικητικά όργανα, ευνόησε την ανάδειξη σ' αυτά αντιδραστικών δυνάμεων, κατάργησε το πανεπιστημιακό άσυλο, συνέδεσε οργανικά το πανεπιστήμιο με τα επιχειρηματικά συμφέροντα. Αυτή την κατεύθυνση ενισχύουν σήμερα η δυνατότητα λοκάουτ τύπου Φορτσάκη, η ανάθεση της φύλαξης των ΑΕΙ στην αστυνομία, η ακύρωση του ρόλου των φοιτητικών συλλόγων και των γενικών συνελεύσεων, η υποκατάστασή τους ηλεκτρονικό δημοψήφισμα (πρόταση του εμπνευσμένου Φορτσάκη κι αυτή). Γιατί, αλήθεια, όσοι επαινούν τον Θ. Φορτσάκη δεν προτείνουν να αναδεικνύεται η κυρίαρχη κυβέρνηση βάσει του συνόλου των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων κι όχι να εξασφαλίζει αυτονομία (με το σκανδαλώδες μπόνους των 50 εδρών) με το 36% των ψηφισάντων, που

είναι σαφώς μικρότερο του συνόλου των εγγεγραμμένων; Και γιατί να μην αποφασίζει η Βουλή επί όλων των θεμάτων με την απόλυτη πλειοψηφία του 50+1% των εκλεγμένων βουλευτών; Χωρίς να αποκλείεται η αξιοποίηση της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας, που κι αυτή δεν εγγυάται την παμψηφία, ανώτερη μορφή δημοκρατίας είναι η πλειοψηφική συμβουλευτική – συνελευσιακή δημοκρατία των ενεργώς δρώντων.

Διαχέεται ευρέως η αντίληψη ότι οι προωθημένες ιδίως δράσεις (καταλήψεις, απεργίες διαρκείας, η περιφρούρησή τους κ.ά.) του κινήματος (λαϊκού, εργατικού, νεολαιίστικου) είναι παραβατικές, αντιδημοκρατικές, αντικοινωνικές. Επιδιώκεται έτσι η απαξίωσή τους στη συνείδηση της κοινωνίας και η νομιμοποίηση της καταστολής των αγωνιστικών δράσεων: Όπως η κλήση και η δράση των ΜΑΤ απ' τον Φορτσάκη για απλή παράσταση διαμαρτυρίας φοιτητών στη Νομική, το προληπτικό παράνομο λοκάουτ του πανεπιστημίου απ' τον ίδιο, η αντιδημοκρατικότατη άρνησή του να συνδιαλεχθεί και ν' ακούσει τα αιτήματα των φοιτητών, ο φασιστικός λεονταρισμός του αντιπρύτανη του ΑΠΘ, «πρέπει να εκφασιστούμε και να ρίξουμε καμιά σφαλιάρα», η βίαιη εισβολή των ΜΑΤ σε χώρους απεργίας, η διά της βίας διάλυση διαδηλώσεων με αφορμή κάποια προβοκάτσια ή και χωρίς αυτήν κ.ο.κ. Είναι ιστορικός κανόνας: Η άρχουσα τάξη στη φάση της παρακμής της εδράζει την παραπαίουσα ηγεμονία της όχι ασφαλώς στην υπεροχή του συστήματός της αλλά στον εκφοβισμό, την απαξίωση και την κατασυκοφάντηση της ταξικής πάλης.

Ας μην ξεχνάμε (και ας μην ξεχνούν) ότι κυβερνούν με το μονοπώλιο της βίας που νομιμοποιείται απ' την οικονομικοπολιτική κυριαρχία τους και όχι απ' την ικανοποίηση των δίκαιων συμφερόντων και των υποτελών τάξεων. Ότι οι ίδιοι καταρρακώνουν το σύνταγμά τους θεσπίζοντας παραβατικό παρασύνταγμα. Ότι η αστική δικαιοσύνη καταγγέλλει τους κυβερνώντες για έλλειψη σεβασμού της νομιμότητας, λόγω μη εφαρμογής των αποφάσεών της. Ότι εκτός απ' τη δικαιοσύνη καταργούν και το αστικό κοινοβούλιο, κυβερνώντας με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου. Ότι ποδοπατούν τα εργασιακά και πολιτικά δικαιώματα, κατακτημένα με αγώνες και αίμα. Ότι με τις νέες ρυθμίσεις μεθοδεύουν την παντελή απαγόρευση των αγώνων των εργαζομένων και της νεολαίας. Είναι θράσος, τέλος, να αιτιώνται για αντικοινωνικότητα τους αγώνες για την υπεράσπιση των ελευθεριών και συμφερόντων του λαού αυτοί που κατακρεουργούν τη ζωή μας...

Αιδώς, Αργείοι.

Πηγή:prin.gr